

**32è CONCURS LITERARI
SANT ANTONI 2014 – EL PERELLÓ**

Premi de Poesia – Categoria Adults

MARITERRANIT

Pseudònim: Agustí Quart

*L'ardent intimitat. Aquest bleixar
cadenciós que intensifica el gest
per lleu que sigui, que provoca el gest
i n'és alhora l'eco. Tant de mar,
de mar de tu per resequir amb els dits
clars i precisos, amb els llavis molls
d'aigua de tu.*

Miquel Martí i Pol

*El mar es la música, és el ritme
a què ens acompanyem sense adonar-nos-en.*

Àlex Susana

*Igual com a l'amor, en una hora més viva,
s'acosten els desigs, somriuen i se'n van,
deixant només la llum d'un somriure que arriba,
els rostres en els somnis s'esvaeixen, cantant.*

Màrius Torres

DE CARA AL MAR

Llenguatge del mar

Desconec el llenguatge del mar.
Vinc, ho escolto, m'ho miro, segueixo
la dansa de la seva mort continua;
la mort de les onades que deixen
un epitafi blanc sobre la sorra callada.
Només entenc si està calmat, o furiós,
o si està en treva amb mi o amb si mateix.
No podria anar més lluny d'això.
Però el mar, quan em veu,
quan m'hi acosto a la vora,
sap de mi i del meu estat d'ànim...
Llavors, sembla que bressoli
el ritme del seu vaivé i la meva respiració;
que es torni íntim o esbojarrat
per a fer-me costat, per a recolzar-me,
per a demanar-me que no me'n vagi,
o si ho faig,
que hi torni un altre dia a mantenir
aquesta conversa d'antics solitaris.
Desconec el llenguatge del mar. Però,
misteriosament, ens entenem
quan hi fico la mà entre l'escuma
i deixo anar el meu cor i la meva ànima.

Obro el mar

Tanco el llibre i obro el mar.

Just, davant meu, arriba dòcil
com un gos fidel que marxa i torna
però mai el perds de vista.

Les onades murmuren paraules antigues,
noms d'altres que, com jo,
van ser-hi aquí, asseguts a la sorra,
contemplant allò que realment importa.

Perquè la vida és temps. I fets.

I el moviment d'anar i tornar
però sense moure'ns del lloc.

Perquè mai marxem de nosaltres mateixos,
aferrats al cos, a l'ombra, al destí,
a la follia del amor, a la veritat crua
de les il·lusions perdudes.

Obro el mar com m'obro el cor,
ofegant-me en el temps, respirant vida.

Les algues

De vegades, com a presoner de mi mateix,
segueixo la línia verdosa i fantasmal
de les algues abandonades sobre la sorra
com despulles de batalles perdudes.

Desposseït de qualsevol paraula que pogués
trençar la fredor insana d'aquestes restes,
deixo escapar el silenci que tanca un poema.

De vegades, com un nàufrag de les hores mortes,
em sento com un grapat d'algues
deslligat del seu parany, de la defensa
que ofereixen les grapes de les roques.

El mar, sense recança, amb un toc de crueltat,
ens mostra la cara menys amable
de la existència.

Doncs a la fi, les algues a la sorra són
com aquelles paraules que hem deixat d'escriure,
com –i ja per sempre més- paraules mortes.

Cau la nit

Quan cau la nit
més enllà del mar,
més lluny encara
de la línia borrosa de l'horitzó,
perdo la taca de la meva ombra
i camino, ja a soles,
cap al rumor humit
de l'última platja.

Un home sol, penso,
és un soldat perdut
al mig de la boira
roja de les batalles;
un viatger sense destí,
un cercle buit
que mai no es tanca.

Quan cau la nit parlo sol,
envoltat de fosc,
deixant paraules mortes
sobre les petjades
del rastre de ningú.

Des de les roques blanques

Des d'aquest turó privilegiat contemplo
la línia abrupta i escarpada de la costa.
El mar és com la vida, o com la memòria,
acostumat a esborrar de la sorra i de la pell
les petjades dels anys i les derrotes.
Contemplo el mar amb els ulls tendres
de la meva infantesa, amb el cor robat
de qui va néixer a prop de totes les mares
i encara dorm envoltat d'un rumor d'aigua freda.
Però els meus ulls d'avui, madurs i cansats,
són lluny d'aquells estius i aquells migdies
de pantalons curts, tovalloles i bicicletes.
Avui, des d'aquest mirador de roques blanques,
i colpejat pel vent foll de tramuntana,
veig el mar com una imatge transparent
-sorra, pedres, algues sota l'aigua-
del temps de vida que he anat deixant
a cada cantonada del matí o del crepuscle;
que els meus ulls han anat perdent
des de la brillantor de la innocència,
com un tros de vidre polit
pel vaivé del món, dels anys i de les aigües.

Transparències

Vinc a confessar-me. Davant del mar
sóc transparent. Gens no puc amagar-li.
Per això, quan camino per la platja,
ben entrada la nit o just de matinada,
sé que parlaré amb ell, que traçaré
un monòleg lent i ombrívol com les ones,
com les hores mortes que visc contemplant
com s'allunyen les gavines i els llauts.
Llançaré, amb paraules que fan mal als ulls
com petits cristalls de sal roja,
els versos que no puc escriure en un paper;
els plors, els dubtes, la cendra freda,
els polsims de memòria, els anhels...
Seré transparent com l'aigua del mar
que agafo amb dues mans. Seré,
com ell, impenetrable des de la distància.
Sé que camino sempre sol,
transparent com l'aigua i de tornada.

Versos d'aigua salada

Amb tu mar, sóc poeta.

T'allunyes i t'apropes, sempre
amb diferents paraules, amb els teus
versos d'aigua
escrits a través dels segles i sobre el temps
que ens esborrarà d'aquesta pissarra
d'empremtes profundes.

Estic aquí, davant la teva força de corsari
-davant els murs salats de la teva solitud-
compartint el destí de les marees,
la ira interior de les tempestes,
les nafres dels dies llençats contra les roques i l'oblit.

Sense tu no entenc la vida,
aquesta vida que se m'escapa de les mans
com pètals blaus de la flor de l'aigua,
que retruny al meu cor amb la veu del tro,
amb la memòria vermella de tots els crepuscles.

Amb tu em nomeno fill del naufragi,
i busco als miralls el meu somriure de nen,
la lluna abstreta en el seu retrat de gebre

i el primer petó robat a un amor d'estiu.

Amb tu mar, sóc. Ningú

no podrà arrencar-me dels teus braços d'escuma,

de les teves grapes de sal

que em sostenen sobre l'horitzó dels somnis,

que em nomenen hereu d'una llum eterna.

Vas i véns, mar,

amb els passos de qui coneix,

per sempre, on és el seu lloc.

Jo, tanmateix, sé que torno per anar-me'n.

Somni d'estiu

No sé gaire bé com, ni per què,
però aquesta matinada, tornant a casa,
pels carrers antics, després de la lectura
de poemes, de la tertúlia literària
amb una copa de vi a la mà
i una estranya facilitat de paraula,
he recordat una altra nit semblant a aquesta.
Encara puc respirar l'olor a lavanda
de la teva pell, el frec dels teus dits
i la llavor secreta de les teves empremtes.
Una nit d'estiu de terrasses i places,
de somnis per estrenar, de músics ambulants,
de conversa feliç, despreocupada,
de paraules dites amb la sinceritat
de qui no té por de res, tan sols
por de perdre allò que mai no serà etern.
He recordat el final d'aquella nit:
quan la matinada ens va sorprendre
a punt de jorn i el mar,
sense acomiadar-se, sense permís,
ens va despertar d'aquell somni d'estiu.

EL MAR DE LA NIT

El mar de la nit

Escric versos de terra i d'aigua amb la creença
que estic conreant les llavors de la vida i, també,
amb l'eterna consciència de que la vida
és per viure-la més enllà d'aquestes paraules,
de l'íntim recull de versos que un dia llegiràs
sense que jo els escolti. Jo, que sense tu,
visc en la solitud d'una nit freda, i tancada.
Sovint pressento que m'amago rere els versos
per contemplar el món des de certa distància,
com una mena de fugida cap a endavant
on sempre reseguixo el pas fred de les ombres.
Escric paraules roges perquè no sóc prou valent
per dir-te-les mirant-te als ulls, per vèncer
el mur invisible de la meva malaltissa tímidesa
i expressar-te l'amor sota una nit freda, i tancada.
Sobre aquest paper vaig deixant fragments de vida.
Breus línies de fidels formigues que arrosseguen
el pes solemne dels meus sentiments. Versos emmirallats
que s'estimen la llum dels teus ulls. Tinta blava i clara
que omple de foc i d'esperança el mar de la nit.

Sóc mar

Ja sóc mar, penso quan em trobo
tot sol, al mig de la plaça,
en l'horabaixa de la solitud.
Sense tu, amor, sóc no res. Sense tu
visc molt a prop del plany,
de la bogeria, de la tragèdia,
d'una mort sense retorn,
com l'ona que esclata contra les roques
i s'expandeix com un vidre trencat.
Sóc mar, penso. I sóc la lluita
per fugir de la malenconia. I sóc
batalla perduda si no estàs.
L'amor no és silenci, i jo
ara ho sóc. L'amor no és tristesa
però em sento taciturn. L'amor
no és un pou sec però jo m'ofego
més enllà dels teus ulls. Sense tu
sóc mar, ple de cançons estranyes
que em condemnen a l'absència
del teu alè.

Nit de Sant Joan

Durant tot el dia, al ben mig de la platja,
han anat acostant caixes i fustes diverses
fins aixecar una catedral de somnis antics
que sota les flames cremaran el crepuscle
i obriran el desig de les nits d'estiu.

Nit de foc, de pólvora, de cava a glop
i versos d'alcohol. De rialles ximpls,
de petons salats i de cossos humits.

La foguera ens porta llum i una estranya alegria
que compartim en les rotllanes que improvisem
amb una música tribal que neix del fons
de sentir-nos vius, de sentir-nos part
d'una dansa antiga que mou el món.

Alguns joves llancen roba, altres els quaderns
del últim curs i de l'últim any. També
hi ha qui crema l'enyor d'un temps
que serà flor de cendra quan arribi el matí.

Tu llances els dies que no he estat amb tu.
Jo llanço el poema que encara no he escrit.

Les flames revifen la secreta llum
de qui amb foc esborra el pas dels malsons.

Nit de foc, de ball, de música, d'alcohol.
d'ombres nues endinsant-se en el mar.

Nit de promeses. Nit de llum.

Nit de Sant Joan.

Flor d'ombra negra

*Sang de cireres que eixuga de l'aire
la mà que, collint-te, t'acull.*

Jordi Llavina

Hi ha dies on tot sembla fet
amb l'ombra negra de la desesperança:
on ens persegueixen fantasmes del passat;
on les cendres de la memòria
es conjuren per fer-nos mal,
per arrancar-nos llàgrimes de sal roja
que romanien seques al calaix
de l'oblit.

Hi ha dies fets d'aigua bruta: creus negres
sobre el tauler de l'almanac, ferides
que no es veuen sobre la pell
però que deixen marques que mai marxaran.

Hi ha dies que et trobo plorant,
mirant-te en el mirall o mirant
cap a la finestra, més enllà del vidre o del carrer.

Dies on t'estrenyo entre els meus braços
i et demano que me expliquis allò
que et pertorba, que no defalleixis,
que deixis que l'amor allunyi de tu
l'ombra negra dels antics malsons.

Fugim sota la nit

Fugim del temps i de la pluja. Fugim
de l'aigua salvatge que s'emporta
la sorra del temps i del crepuscle.
Busquem un racó on amagar-nos,
un lloc on ningú no trobi l'entrada,
un amagatall on la veu dels ostatsges
sigui la nostra veu lliure de traves.
Desitgem viure en una casa sense sostre,
arraconats en un pam de mur i d'espelmes,
com un sol cos que nu troba la forma
on es fonen la natura i les seves forces.
Caminem nus sota la pluja freda
de la nit, sota la lluna negra de la nit
que creuem pensant que, potser,
serà l'última nit per a nosaltres.
Ens estimem com ningú no pot comprendre,
amb la ràbia de qui vol esgotar
tota la llum de la carn
abans que es faci fosc i mai més
l'alba no ens desperti nus i abraçats.
Fugim del temps i de la pluja.

La mà que m'acompanya

Plou la nit dins del pou dels meus ulls.
La nit m'acull. I tu, dins del blau marí,
busques la mà estesa que t'acompanya
i la veu lenta que surt de l'àmfora trencada
on batega, ofegat de silenci, el meu cor.
Reposes al meu costat i et sento dins meu,
com si fossis part de la meva ànima
o la sang que vaig perdre temps enllà,
on encara gairebé no sabia de mi mateix
i vivia empresonat en les arrels d'un pou.
Plou dins del mirall. Darrere del vidre
resten imatges d'un home sol, i trist.
Però entre núvols negres de tempesta
m'has portat la claredat de la teva presència
i l'horitzó proper de la teva pell.
Des d'avui no tem perdre'm sota la pluja.
Cerco la mà estesa que m'acompanya
i sento la veu feliç que brolla des del cor.
T'estimo aquí, al meu costat, quan plou.

En un vagó de tren

*Te m'adorms i et despertes
i em trobes sempre mirant-te...*
Àlex Susanna

Veig passar la vida i els trens nocturns. Evoco
els dies que mai no tornaran, plens de mirades
que recorren la llum blava dels adéus;
plens de paisatges i viatges, de nits descalces
on la teva pell era el meu mirall. Veig
passar les ombres que fugen de la pluja.
Nosaltres també fugim. Aquesta nit
anem asseguts en el vagó d'un tren,
amb la mirada esbrinant allò que la foscor
deixa entreveure, allò que imaginem
com un tros de vida que queda per davant.
T'adorms amb la pau de les parpelles.
Defenso el teu somni de vida,
les hores retrobades, les illes del record,
els poemes llegits en veu molt baixa...
Et despertes i em trobes mirant-te.
Veig brollar la vida quan et miro als ulls.

Xiqueta

Aquesta tarda el sol cau lentament
com un teló que deixa veure,
entre els descosits dels núvols,
el llum esmorteït dels bastidors.

Passeges

amb un vestit blanc que el vent
mou entre les teves cames, dibuixant
el perfil de la teva silueta, els llocs
on la pell és més atrevida, sensual i tendra.

Camines i et pares. Mires més enllà
del que endevinen els teus ulls,
més enllà d'aquest carrussel d'ones
empès per un cavall desconegut.

Així, amb el teu vestit flotant
gairebé fora del teu cos,
em recordes a la Xiqueta de Sorolla,
al sabor mediterrani d'aquesta tarda
que deixa als pinzells del record
la imatge d'una noia pensativa
amb un somriure lleu i un mocador a la mà.

Unchained melody

*Veure't cada dia és una festa.
Sentir-te com trajines dins de casa...
Juli Capilla*

Deixo caure l'agulla sobre el disc
i la música desperta el sons de l'estiu
que encara recordo a la teva pell
i en el sabor salí dels teus llavis.
El soroll de fons invoca un galop d'ones
que vénen del capvespre a omplir de nit
l'hora nua dels llençols remoguts.
Sento els teus passos al pis de dalt,
endreçant els armaris, canviant la roba
perquè els dies de la tardor arriben
com les espurnes d'un mar de glaç i d'ombres.
Pujo les escales de dos en dos i et trobo
doblegant les camises, els pantalons, les calces...
i t'agafo per la cintura i ballem, plegats,
al ritme d'aquesta cançó que, de fons,
ens ha acompanyat moltes nits d'estiu.
Somrius i el teu somriure omple de llum la cambra.
Són molts els sentiments que recull la cançó
i moltes més les vegades que la hem escoltat
amb les mans entrelaçades, amb els ulls
mirant més enllà d'allò que és visible

sobre la carn, sobre els llavis que confirmen
l'origen desencadenat
d'aquest amor que perviu intacte.

Mediterrani

Deixo, amor, un poema sota la sorra.
Paper i tinta, només. Paraules cosides
a la línia vermellova del record.
A contravent canto una cançó de Serrat:
*“Amontonado en tu arena
guardo amor, sueños y penas. Yo...”*
Estrenyo la teva mà sabent
que els versos que resten sota la sorra
seran esborrats per l'aigua i, per tant,
seran part d'aquest Mediterrani
que ens acompanya aquests dies
que reviurem a través de la memòria.
Aquest poema és del mar. Jo
ja no ho escriuré mai més i tu
ho recordaràs quan arribi l'hivern.
El sol és un au ferida que s'apaga,
com les restes d'una foguera,
portant el metall negre de la foscor.
Amb els peus dins de l'aigua
repetim l'últim vers d'aquest poema:
cossos de mar i terra enmig de la nit.

TAULA DE POEMES

DE CARA AL MAR.....	3
<i>LLENGUATGE DEL MAR</i>	<i>4</i>
<i>OBRO EL MAR</i>	<i>5</i>
<i>LES ALGUES.....</i>	<i>6</i>
<i>CAU LA NIT.....</i>	<i>7</i>
<i>DES DE LES ROQUES BLANQUES.....</i>	<i>8</i>
<i>TRANSPARÈNCIES.....</i>	<i>9</i>
<i>VERSOS D'AIGUA SALADA</i>	<i>10</i>
<i>SOMNI D'ESTIU.....</i>	<i>12</i>
EL MAR DE LA NIT.....	13
<i>EL MAR DE LA NIT</i>	<i>14</i>
<i>SÓC MAR</i>	<i>15</i>
<i>NIT DE SANT JOAN.....</i>	<i>16</i>
<i>FLOR D'OMBRA NEGRA</i>	<i>17</i>
<i>FUGIM SOTA LA NIT.....</i>	<i>18</i>
<i>LA MÀ QUE M'ACOMPANYA.....</i>	<i>19</i>
<i>EN UN VAGÓ DE TREN</i>	<i>20</i>
<i>XIQUETA</i>	<i>21</i>
<i>UNCHAINED MELODY.....</i>	<i>22</i>
<i>MEDITERRANI.....</i>	<i>24</i>
TAULA DE POEMES	25